

Arrest

nr. 193 244 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Maaseik.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Maaseik van 20 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 april 2017 met referentnummer X

Gelet op de beschikking van 11 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat S. GEEBELEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsprincipe*”. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 11 juli 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden afgehandeld.

1.3. Verweerder richt op 26 juli 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verweerder kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verweerder ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de bestreden beslissing – of in voorkomend geval de nota met opmerkingen – hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 september 2017 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarnaast op dat er thans een verblijfsaanvraag van de verzoekende partij hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de FOD Binnenlandse Zaken, waarbij uit het wachtregister blijkt dat zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 1 februari 2018. [...] Waar de voorzitter opmerkt dat in de beschikking wordt uiteengezet dat het beroep lijkt te moeten worden verworpen in de mate dat het is gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden bijlage 20, daar tegen dit bevel geen middelen worden ontwikkeld, stelt de verzoekende partij dat de bijlage 20 haars inziens een ondeelbare beslissing is die in haar geheel dient te worden vernietigd. Daarnaast meent zij dat het bevel haar wordt gegeven als gevolg van de beslissing tot weigering van verblijf, zodat bij een vernietiging van deze laatste beslissing – waartoe de aanzet wordt gegeven in de beschikking – ook het bevel zal moeten worden vernietigd. De verzoekende partij wijst er nog op dat de verwerende partij heeft nagelaten haar dossier aan de Raad over te maken, zodat de in het verzoekschrift vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze kennelijk onjuist zijn. Meer bepaald zal de Raad kunnen vaststellen dat het motief uit de bestreden beslissing dat zij niet kon worden aangetroffen op het door haar opgegeven adres manifest onjuist is, wat alleen al blijkt uit het feit dat zij in de thans gevoerde procedure woonplaatskeuze doet op dit adres en zij de correspondentie van de Raad daar ook ontvangt. De verwerende partij is het eens met de opmerking van de voorzitter dat de argumentatie die zij schriftelijk heeft aangevoerd bij haar verzoek om te worden gehoord uit de debatten moet worden geweerd en gedraagt zich voor het overige naar de wijsheid.”

1.5. Voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wijst de Raad op het volgende.

1.6. De Raad herhaalt vooreerst – zoals tevens reeds in de beschikking werd gesteld – dat verweerder in gebreke is gebleven, binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet vastgestelde termijn van acht dagen, het administratief dossier en een nota met opmerkingen neer te leggen. Waar verweerder bij zijn vraag tot horen een begeleidend schrijven – waarin hij een schriftelijke argumentatie voert – evenals een stukkenbundel voegt, past het dan ook te wijzen op artikel 39/59, §1, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

[...]

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de vastgestelde termijn.”

Wat betreft het begeleidend schrijven, dat de vorm van een nota met opmerkingen aanneemt, dient te worden opgemerkt dat deze niet binnen de gestelde termijn van acht dagen werd ingediend, zodat deze conform artikel 39/59, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten dient te worden geweerd. Ter terechtzitting erkent verweerder dit. De Raad dient er dan ook niet verder op in te gaan. Wat betreft

de stukkenbundel, dient te worden opgemerkt dat ook deze niet binnen de gestelde termijn van acht dagen werd ingediend. De consequentie hiervan betreft, luidens artikel 39/59, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat *“de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen [worden] geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn”*. Aldus kan de Raad deze stukkenbundel aanwenden om alsnog zijn wettigheidscontrole op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uit te oefenen. Uit de stukken van het laattijdig neergelegde administratief dossier blijkt geenszins dat het door verzoeker voorgehouden feit dat hij verbleef op het grondgebied van de gemeente Maaseik op het ogenblik van het treffen van de beslissing tot weigering van verblijf kennelijk onjuist is. Zo bevindt zich hierin immers een afschrift van het verslag van de politie van 30 oktober 2016 met betrekking tot de woonplaatscontrole, waaruit blijkt dat verzoeker tot tweemaal toe werd aangetroffen op het door hem aangegeven adres in de gemeente Maaseik. Verzoeker kan aldus worden gevolgd, waar hij stelt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is gestoeld op een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook aangetoond. Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

1.7. Voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende.

1.8. De verblijfsaanvraag van 20 september 2016 die uitmondde in de in casu bestreden bijlage 20, betreft een verblijfsaanvraag in de hoedanigheid van een familielid van een Belgische onderdaan. Luidens artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dient het gemeentebestuur alwaar de verblijfsaanvraag werd ingediend, na controle van de verblijfplaats, de betrokken vreemdeling in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem een attest van immatriculatie, met een geldigheidsduur van zes maanden, af te leveren. Verder blijkt uit artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit dat het gemeentebestuur de verblijfsaanvraag kan weigeren middels een bijlage 20 – desgevallend vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten – in twee gevallen: ingeval de vereiste bewijsdocumenten niet werden overgemaakt en ingeval de woonstcontrole negatief is. Indien zowel de vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt en de woonstcontrole positief is, voorziet het Vreemdelingenbesluit dat het gemeentebestuur een attest van immatriculatie moet verstrekken en de verblijfsaanvraag moet overmaken aan de gemachtigde van de staatssecretaris. In casu blijkt niet dat verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag in gebreke is gebleven de vereiste bewijsdocumenten over te maken. Verder blijkt, zoals hierboven reeds werd gesteld, dat het door verzoeker voorgehouden feit dat hij woonachtig is op het grondgebied van de stad Maaseik op het ogenblik van het treffen van de beslissing tot weigering van verblijf niet kennelijk onjuist te zijn. Aldus lag met andere woorden een verblijfsaanvraag voor die diende te resulteren in de afgifte van een attest van immatriculatie en het overmaken van de aanvraag aan de gemachtigde van de staatssecretaris en kon het gemeentebestuur geen bevel om het grondgebied te verlaten geven. Hoewel de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten onderscheiden beslissingen zijn, die elk op hun eigen feitelijke en juridische gronden zijn gestoeld, is er in casu wel degelijk sprake van een zekere verbondenheid tussen beide afzonderlijke beslissingen, die ertoe leidt dat de duidelijkheid in het rechtsverkeer vereist dat – naast de vernietiging van de weigeringsbeslissing – ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Maaseik van 20 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA